

VOLDRIA QUEDAR-ME

Voldria viure amb tu Montseny, i gaudir,
de la pau que respira la muntanya,
soc un home, que arribat de terra estranya,
per alabar-te, vinc d'enllà la mar.
En un altra país, del teu entorn llunyà,
sota un altra cel, igual al teu,
sempre el neguit vol dir-me que ets meu,
i l'orgull que fa sentir-se català.
I deixo enrere tot el més florit,
només pel desig de retrobar-te,
una vegada també vaig deixar-te,
amb més pena de la que ara he sentit.
Quan retornes al teu poble, al teu país,
i respires de centenars de plantes,
aquell aroma que amb fermesa aguantes,
i sols el fer-ho t'emplena d'encís.
És quan saps que per fi ha arribat,
el moment que sols en somnis gaudeixes,
les parpelles de plor eren eixutes,
i ara son regades per la humitat.
Voldria quedar-me, viure entre la gent,
de parla clara, neta i catalana,
escoltar el ressò de la sardana,
i si s'escau, plorar de sentiment.
I per tenir-ho, lluito amb mi mateix,
barrejo el sentiment amb l'esperança
tot i que amb el neguit de la frisança,
sento fermesa d'il·lusió que creix.
No se pas quin serà el meu destí,
més si que per mes venes, tibia i encesa.
corre la mateixa sang de noblesa,
del país que estimo, en el que vull morir.

ESTEVE PERICH SALA